

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa P. S.A. z siedzibą w G.
przeciwko A. z siedzibą w W.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od P. Spółki Akcyjnej w G. na rzecz A. w W. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 maja 2016 r. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 17b ust. 1 pkt 2 w związku z art. 17b ust. 2a ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1491 ze zm., dalej jako: „u.g.n.r.”) i na oczywistą zasadność wniesionej skargi.

Po pierwsze, zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.). Wskazana kwestia nie spełnia tej przesłanki, jej wyjaśnienie bowiem nie miałoby bowiem bezpośredniego wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. W świetle argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego nie ulega wątpliwości, że zasadniczą przyczyną oddalenia apelacji stało się ustalenie, że sposób korzystania z nieruchomości przez powódkę nie odpowiada pojęciu „celu rolnego” w rozumieniu art. 17b ust. 1 pkt 2 u.g.n.r. Podstawę tej oceny stanowił aktualny sposób eksploataowania nieruchomości przez powódkę, uzupełniając zaś wskazano na bardziej ogólne zamiary gospodarcze, jakie wiąże

ona na przyszłość z nieruchomością. Na tym tle rozstrzygnięcie o możliwości zastosowania w sprawie ogólnych kryteriów aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, wprowadzonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2016 r., poz. 2147 tj. ze zm.), na podstawie odesłania z art. 17b ust. 2a u.g.n.r., ma znikome znaczenie. Kluczowa dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje ocena Sądu Apelacyjnego co do braku wykorzystywania nieruchomości w celach rolniczych w obecnym stanie rzeczy. Mieści się ona wprost w ramach przesłanki wskazanej w art. 17b ust. 1 pkt 2 u.g.n.r., która stanowi samoistną podstawę ustalenia wysokości opłaty rocznej.

Ubocznie należy ponadto wskazać, że podniesiona przez skarżącego kwestia dotycząca wykładni art. 17b ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 17b ust. 2a u.g.n.r. była wcześniej podejmowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki z dnia 12 stycznia 2011 r., I CSK 98/10, OSNC-ZD 2011, nr D, poz. 75, i z dnia 21 czerwca 2013 r., I CSK 741/12, nie publ.).

Po drugie, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Trzeba wreszcie wskazać, że skarżący z jednej strony wskazuje na potrzebę wykładni art. 17b ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 17 ust. 2a u.g.n.r. jako wywołującego

rozbieżności w orzecznictwie sądów, a z drugiej strony powołuje się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 17 ust. 1 pkt 2 u.g.r.n. Stanowisko jest wewnętrznie sprzeczne, gdyż, jeżeli dany przepis budzi wątpliwości i jest rozbieżnie interpretowany przez sądy, to nie można twierdzić, że jego naruszenie jest oczywiste. Albo zastosowanie przepisu jest proste i w efekcie jego naruszenie może być oczywiste, albo problem wykładni jest skomplikowany, przez co powoduje poważne wątpliwości, prowadzące do rozbieżności ocen, a tym samym naruszenie prawa przez sąd nie jest oczywiste.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 oraz art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.